

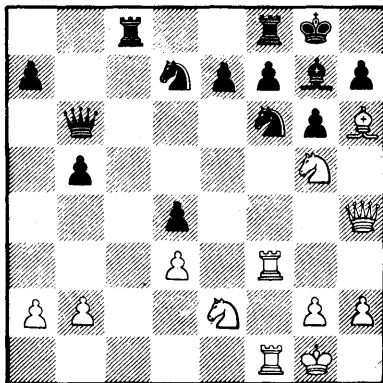
SCHAKEN

met Arno Henzen

Over manieren om een aanval tot een goed einde te brengen zijn vele dikke boeken volgeschreven. Als het 't verdedigen betreft komt men er wat schaakliteratuur betreft nogal bekaaid af. Het onderwerp spreekt gewoon niet aan. Immers, als je gedwongen wordt om te gaan verdedigen ben je blijkbaar reeds eerder in de fout gegaan. Een schaakaforisme luidt: aanvallen is makkelijker dan verdedigen, want een reden is voor de populariteit van allerlei gambiet-varianten.

Een gambiet-opening op 't bord te brengen om zo de tegenstander reeds vanuit de opening onder druk te zetten is reeds eerder ter sprake gekomen.

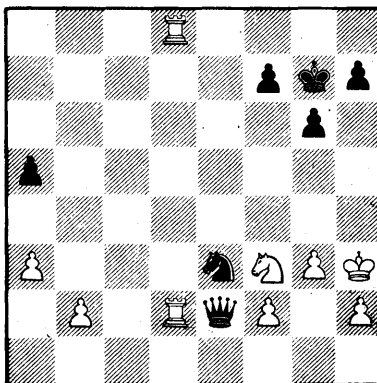
Ter illustratie een fragment uit een partij tussen R. Duin en schrijver dezes. Na de opening (Blackmar-Diemer-gambiet) moest de zwart-speler zich noodgedwongen de hele verdere partij met verdedigen bezighouden. Slaagt men er echter in uiteindelijk de aanval via het nodige rekenwerk en geluk af te slaan, dan spreekt dat vaak meer aan dan menig geslaagd aanvalspartijtje.

Welke verdediging rest zwart nog tegen simpel 16L:g7, K:g7 gevolgd door een dubbel kwaliteitsoffer op f6? In de partij volgde 16Pg3, Tc2, 17Pe4. Wit heeft z'n stelling nog wat

versterkt, beslissend zo lijkt het. Hoe ziet zwart echter ook hier nog kans om door de mazen van het net te glippen?

Tot slot nog twee opgaven.

24-10-86

In de partij volgde hier in tijdnood 1...D:f3, 2f:e3 en de partij eindigde in remise. Met 1...Df1+ had de zwart-speler echter de partij in zijn voordeel kunnen beslissen. Ziet u 't ook?

Dit is een stelling uit een partij tussen L. de Vries en M. Seip. De wit-speler dacht met 15Pf4 zwart in problemen te kunnen brengen. Geef aan waarom dit oordeel op een vergissing berust.

